

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om det nys udkomne angelsaxiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1001. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_253-txt-shoot-idm634/facsimile.pdf (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ingenhunde taler, han siger hin, at Østjøf
ingens hunde kan, han kommande, jeg
101 og 150 funde derfor i begyndelse til hos Gis-
fingers og måtte føgte til Donnemærk.

Hvad dog betalte ham med tilfælde af den, som det synes, nu
og Talen maaesse og blot om en Guldskæd, hvilket
timer sig best i børnet at have været Schelungens Mand (ar Scydninga).

Om næste og næmde Gang kunde Jæg
Mester, mens de to vistelig tildeles ere heel dunkle
og jeg ikke selv endnu er gaast paa der Dine maa-
deres Indhold, vil jeg firs sige, at Det, hvilke
er saa rætt liges Bjowulf havde gjort et Dug til
Den Rømme, derken til Brondingens Vand, hvor
han plundrede en frie By og Bransens Son
betalte ham altsi det soare der næn ingen Maas-
de. Hvad Demis betyder her, vil jeg ikke end
sige, men at det ikke hører til Holm's næste
Linde, hvor Grammatik og Sammenheng vindende
kjællig, at der ikke var Bjowulf som drog til
Brondingens Vand der er klar, om det var en
Bjovaf Blæstens Son vil jeg ikke sige, mere
at den betydelige Bjovafens Son efter Hunferds
Menighed gav Bjowulf et par at rofe af, der er
vist, thi enops recovers ejer Hunferd sig lyklig og
jeg har tænkt Overfører mener vist voe sic
perspektiv hørerens Sol's eller Guld. Dette anmaa-
les kun for at ingen skal lese efter Rømme's Hulm-
elser mens at Hunferd fortalte Bjowulf's Stire.
Ende, allede og talvde Gang bestreue
Bjowulf's Rørtvægt og Kamp med Grædel, have
mægt poestliheds, men naturligvis intet egent-
lig historisk og ers paa sine Sæder temmelig
dunkle. Dog der kan Man se, at Brondingen
ikke efter Kongens Vorstgang beslagte Vognen endnu
engang, at Grædel ikke, efterat havde slunge
endel af Bjowulf's Skæmer tornant at han Sæder
formindede mod de Fremmede, og saa galt er
det end ikke i Latinen. Naar N. c. videre siger
at Bjowulf fortalte Grædel til Mørderne, og
at Hjel indstueret dem, der blonde Menneller havde
varet fortalt, da er der klart at han taler af sig
selv, thi hører i Dug eller Overfører næste
noget Slog, der og vilde moseste din hele Fort-
telling; men vil saare der at Brondel var i

Glæde paa den flæske Mand blandt Menneskens
(Døn")). Foroverligt maat det og kaldes at
Det, indstueret den ulde Hjel Bjowulf Hels
drekkes, thi uden at tale om om somme aabenfærd
tilhører den særlige Overfører, et det dog vist at
den ingen Dug har i dette Ulckfærdens latterlige
Væverwerk, thi han siger, som der sner, at
Hilda lagde im haand pas Helten's Salde og
at dermed lugedes de. Gjern viljaer jeg at
Hilda beramnes her ligesaa uforstyrdt som Wde
Kælen, men da det nu engang ikke hører at
forskrive vores hedenske Fader Overfører, tykkes intz
Man endosser i Kvæstfald Stude heller ikke best
faste Wde til en selvfortvist Val'inde end til en ulde
Klub. Nu når det gælder om at lage lidtig
Klud. Is der i vores Dage kan være den der
vante mere Hjel af en Ulckfærd end af alle
himmeliske Master, beriier Dug, thi det er Gora
Kjet på blonde Hedninger og oplyste Folk.
(Overfører.)

*) Det er Overførerens hemsprudt som gay
Ric. Aulding til hin denne Dugleg; men
hvad nytter det at ville rette hvad Man si jo
saer?

(Endsende.)

Skulde det vel, med den foregående Sydom
iblandt Hunden, være saa farligt for Menneskens
Liv og Hjelred, som der gæet Det al? Skulde
det ikke være for hårdt, at fæld en Hund kliver
sig, deraf alle loje Hunde skal forsviges og dræs-
des, eller Eternanden straffes med krybding Muset?
Det siger vel, at man skal holde dem inde. Men
er det muligt? og hvor let kan ikke en Hund
slippe ud, ved den omkragelige Brængning, naar
den ham meddeles naturlige Indinket dricer ham
til at segs endre Hund? Skal man binde ham?
Kunne da dette ikke, hos de finre Hunde, der ikke
er vante dercil, sier i de saa talte Hundebags,
farasfage de mest farligste Sydomme? Ingen
kan neges, at Hunden af Gud ere statie til
Menneskens hærdets Høvsvar og Hærdelisse, og at
de, iblandt alle Dyr, ere de, der ere Menneskens
mest hærdene, og hvilket bergholst og umiffligt
Dren, formindsket deres givende Værfel, er ikke

